

Мій сад

Ганна Черінь

Степанові

"Посадити плодове дерево значить зробити добре діло". (Китайська мудрість).

Саджу дерева молоденькі.
В життя новий виростає зміст:
З дбайливістю й любов'ю неньки
Плекати їхній кволий ріст.

То поливать їх, то жити,
То боронити від комах,
То вміло виправляти віти,
Щоб не спліталися в корчах...

Саджу на щастя, па окрасу...
Та поки вродить перший плід,
Я знаю, що до того часу
Кудись піду в далекий світ.

Я втілю щастя мого дому
У плідну будучність дерев,
І вже хтось інший, невідомий
Нехай плоди мої збере.

Так все в житті: свій щедрий спадок
Хтось нам дає, а ми — комусь...
Можливо, літ через десяток
Сюди я знову повернусь...

І обійду навколо дому,
І роздивлюсь з усіх сторін.

Яке все миле і знайоме!

І разом з тим — вже стільки змін:

Немає лавки біля ганку,

А на даху — зелений мох...

Проте, стоїть ще та альтанка,

Де ми сидіть любили вдвох...

Шумують шовколисті шати,

З малих кущів — такі сади!

Спинюсь. В мою колишню хату

Зайду напиться води.

Погляну ще на те подвір'я,

Де наше щастя розцвіло...

Господар, може, недовір'ям

Охолодить моє тепло...

Проте, струнка розкішна слива,

Впізнавши здалеку мене,

Промовить вдячно: "Я щаслива!"

І жменю стиглих слив сипне.